

гы безъ да оспѣтъ тѣ присѣтствіето му, защото искаше да знае сичко що са касаше до Естевана и Долора. Като разумѣ найдобрѣ духа на донъ Родриго, той са обърна къмъ алвазила.

— Кокко, рече му, взри са добрѣ въ онѣзи челоуѣць които приказватъ съ Естевана за да гы познаешъ.

— Познавамъ гы, Ваше Преподобіе, отговори Кокко.

— Ще гы пасешъ и ще ми евивашъ за дѣлата имъ.

— Ще извѣстивамъ ли и на великыя инквизиторъ?

— Не, не; само на мене, рече Жозе строго.

— Добрѣ само вамъ; добрѣ разумѣхъ.

Тримата пріатели слѣдвѣхъ разговора си.

— Надѣете ли са много на туй писмо? думаше донъ Хименесъ.

— Ако трѣба да вѣрвамъ на думѣтъ на донъ Родриго, нема надѣжда; но все едно ще са постарайъ. Нужно е да опытамъ сичкыгѣ възможны срдства, и ако туй несполучи...

Въ тѣзи минута нахѣтахъ много циганы и калугери въ винопродавницата, и Естеванъ прекъснѣ прикаската и изведе Валеро и Хименеса на улицата.

— Сбогомъ, рече имъ, принуденъ съмъ да вы оставиъ.

— Дѣ ще са видимъ пакъ? попыта Валеро.

— Знаж ли азъ? рече младыйтъ графъ.

— Слушайте, рече Родриго серьезно, не вѣрвамъ че писмото на Карла V ще послужи на нѣщо. Ако несполучите, елате да ма намѣрите на брѣга на Гвадалквивиръ. Тамъ са расхождамъ стѣка вечеръ преди вечерята... та дано знамѣримъ средство да отървемъ Севилскыя управитель и дѣщеря му.

— Що искате да кажете? попыта Естеванъ.

— Ще ви го обадиъ, когато не ви остане вече друго срдство да отървете онѣзи които обычате; сбогомъ! слѣдъ малко.